DOMSTOLENS KENDELSE (Fjerde Afdeling)
21. juni 2001 *

I sag C-330/00 P,

Alsace International Car Services SARL (AICS), Strasbourg (Frankrig), ved avocat J.-C. Fourgoux, og med valgt adresse i Luxembourg,

appellant,

angående appel af dom afsagt den 6. juli 2000 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Afdeling) i sag T-139/99, AICS mod Parlamentet (Sml. II, s. 2849), hvori der er nedlagt påstand om, at denne dom ophæves, og at de af appellanten i første instans nedlagte påstande tages til følge,

den anden part i appelsagen er:

Europa-Parlamentet ved O. Caisou-Rousseau og A. Neergaard, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt i første instans,

* Processprog: fransk.

har

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, A. La Pergola, samt dommerne D.A.O Edward og C.W.A. Timmermans (refererende dommer),

generaladvokat: J. Mischo
justitssekretær: R. Grass,

efter at have hørt generaladvokaten,

afsagt følgende

Kendelse

1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 11. september 2000 har Alsace International Car Services SARL (herefter »AICS«) i medfør af artikel 49 i EF-statutten for Domstolen iværksat appel af dom afsagt af Retten i Første Instans den 6. juli 2000, AICS mod Europa-Parlamentet (sag T-139/99, Sml. II, s. 2849, herefter »den appellerede dom«), hvorved Retten frifandt Parlamentet i den af AICS anlagte sag med påstand dels om annullation af Parlamentets afgørelse om ikke at antage appellantens bud i forbindelse med udbud nr. 99/S 18-8765/FR vedrørende en kontrakt om personbefordring i køretøjer med chauffør under plenarmøderne i Strasbourg (herefter »den anfægtede afgørelse«), dels om erstatning af det tab, som appellanten hævder at have lidt som følge af denne afgørelse.

Sagens faktiske omstændigheder

2 De faktiske omstændigheder, der ligger til grund for sagen for Retten, er beskrevet på følgende måde i den appellerede dom:

»1 Den 27. januar 1999 offentliggjorde Europa-Parlamentet i henhold til Rådets direktiv 92/50/EØF af 18. juni 1992 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige tjenesteydelsesaftaler (EFT L 209, s. 1) en udbudsbekendtgørelse i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* (EFT S 18, s. 28, herefter 'bekendtgørelsen'). Der var tale om et offentligt udbud af en kontrakt om personbefordring i køretøjer med chauffør (udbud nr. 99/S 18-8765/FR, herefter 'udbuddet'). Betingelserne for afgivelse af bud var angivet i bekendtgørelsen, i udbudsmaterialet, som indeholdt de administrative bestemmelser og de tekniske specifikationer, og i udkastet til rammekontrakt.

2 Bekendtgørelsens punkt 2 præciserede, at kontrakten skulle indgås i form af en rammekontrakt med en servicevirksomhed, og at den skulle opfyldes på grundlag af særskilte bestillingssedler for hver kørsel. Udførelsesstedet skulle være Strasbourg (punkt 3). Det fulgte af punkt 5, at aftalen var opdelt i to partier. Parti nr. 1 vedrørte udlejning af biler og minibusser med chauffører, mens parti nr. 2 omhandlede udlejning af bus med chauffør. Denne sag vedrører kun tildelingen af kontrakten for parti nr. 1.

3 Ifølge bekendtgørelsens punkt 13 kunne tilbudsgiverne være virksomheder og enkeltmandsfirmaer såvel som sammenslutninger af virksomheder og/eller enkeltmandsfirmaer.

4 I bekendtgørelsens punkt 14 bestemtes det nærmere: '*Tjenesteydere*: Tjenesteyderne [eller dennes/deres leder/ledere] skal godtgøre, at de har tre års erfaring inden for dette område. Endvidere skal de føre bevis for, at de har en årlig omsætning på mindst 2 000 000 [franske franc (FRF)] for parti nr. 1 og 68 750 FRF for parti nr. 2).'

5 Som kriterier for tildeling af kontrakten hed det i bekendtgørelsens punkt 16, at det økonomisk mest fordelagtige bud ville blive antaget under hensyntagen til de tilbudte priser og buddenes tekniske værdi.

6 Det blev i artikel 1, stk. 1.3, i udbudsmaterialet (administrative bestemmelser) oplyst, at Parlamentets omtrentlige behov i gennemsnit var 25 til 60 biler og 2 til 4 minibusser for de daglige ydelser, der omfattede mellem seks og tolv arbejdstimer. Køreplanen var angivet mere præcist i udbudsmaterialets punkt 5 (tekniske specifikationer), hvorefter kørslen skulle indledes kl. 7.30 og afsluttes samtidigt med den parlamentariske virksomheds ophør (mellem kl. 22 og 24, afhængigt af dagene). Det var i samme punkt også oplyst:

'Som følge af, at kørselsbehovet er størst mellem henholdsvis kl. 7.30 og 9 og kl. 20 og 22, skal virksomheden i sit tilbud forpligte sig til at kunne efterkomme en anmodning om forstærkning, hvis det bliver nødvendigt. Tjenesteydelsens korteste varighed er to sammenhængende timer.'

7 Parlamentet havde endvidere i punkt 2.1 i udbudsmaterialet (tekniske specifikationer) præciseret, at den omhandlede befordring skulle foretages i anonyme køretøjer.

8 Artikel 6 sidste stykke i udbudsmaterialet (administrative bestemmelser) bestemte:

'Tilbudet og tjenesteydelsernes udførelse skal være i overensstemmelse med de gældende bestemmelser.'

9 Også i udkastet til rammekontrakt, der var et bilag til udbuddet (artikel VI, stk. 2), bestemtes det:

'I øvrigt skal medkontrahenten sikre, at de gældende nationale og lokale bestemmelser overholdes strengt i forbindelse med udførelsen af de bestilte ydelser.'

10 Sagsøgeren afgav den 10. februar 1999 sit bud til Parlamentet. Det var udformet som følger:

'[...]

Vi afgiver bud på den del af parti nr. 1, der vedrører det daglige kørselsbehov uden for de perioder, hvor behovet er størst, til de timepriser, der er angivet i bilag 1.

Vi kan stille cirka tredive køretøjer med chauffører til rådighed for Parlamentet [...] fra mandag til fredag i løbet af Parlamentets mødeperioder i Strasbourg.

Vi kan imidlertid ikke påtage os de timer, hvor kørselsbehovet er størst [...] dvs. perioden fra kl. 7 til kl. 9 og fra kl. 19 til kl. 22.

Det er teknisk og økonomisk umuligt at levere ydelserne i løbet af de timer, hvor kørselsbehovet er størst.

Vores selskab kan derfor ikke påtage sig at stille det nævnte antal køretøjer til rådighed i løbet af disse timer. Ingen virksomhed i regionen vil i øvrigt kunne klare dette uden at give kørsel i underentreprise til vognmænd, der kører taxi uden at overholde lovgivningen herom.

[...]'

11 Som bilag 2 til sit bud vedlagde sagsøgeren [...] et dokument, der var benævnt 'Civilt søgsmål vedrørende illoyal konkurrence', hvori AICS oplyste, at der var blevet indledt en civil sag og senere en straffesag vedrørende den virksomhed, der blev udøvet af Association centrale des autos taxis de la communauté urbaine de Strasbourg [Centralsammenslutningen for taxier i byområdet Strasbourg] (herefter 'ACATS TAXI 13'), som for Parlamentets regning varetog befordringen af Europa-Parlamentets tjenestemænd og medlemmer i anonyme køretøjer på grundlag af en kontrakt om udlejning af køretøjer med chauffører. Sagsøgeren gjorde opmærksom på, at kun virksomheder med limousinebevilling (limousinekørsel — limousinekøretøjer) kunne opfylde Parlamentets krav under overholdelse af de bestemmelser, der finder anvendelse inden for området for personbefordring mod betaling. Sagsøgeren redegjorde for sin stilling i det nævnte dokument.

12 Den 24. februar 1999 anmodede Parlamentet de bydende om at give oplysning om det antal køretøjer, som de havde rådighed over på denne

dato, og om det antal køretøjer, som de forventede at have rådighed over, hvis der blev indgået en kontrakt med institutionen.

13 Sagsøgeren angav i sit svar, at AICS ejede fem limousinekøretøjer, og at det var i færd med at købe tre yderligere køretøjer. Endvidere oplyste AICS:

'Vi kan i dagene fra mandag til fredag (uden for de perioder, hvor kørselsbehovet er størst) stille cirka 60 køretøjer, der er i overensstemmelse med udbuddets tekniske specifikationer, til Deres rådighed under hver af Parlamentets mødeperioder.'

14 Parlamentet besluttede at acceptere et bud fra Coopérative Taxi 13, der ligeledes havde afgivet bud, idet dette bud var det mest fordelagtige under hensyntagen til de i bekendtgørelsen angivne tildelingskriterier.

15 Ved skrivelse af 7. april 1999 informerede Parlamentet sagsøgeren om sin afgørelse om ikke at acceptere sagsøgerens bud som følge af den prisforskel, der var mellem sagsøgerens bud og det bud, der var afgivet af det selskab, som Parlamentet havde indgået kontrakt med som følge af udbuddet (herefter 'den [omtvistede] afgørelse').

16 Ved skrivelse af 15. april 1999 anførte sagsøgeren over for Parlamentet, at AICS havde forstået, at Parlamentet fornyede den kontrakt, der var blevet indgået med 'sammenslutningen (eller kooperativet) af taxivognmænd'. Sagsøgeren gav endnu engang udtryk for sin tvivl vedrørende en sådan

kontrakts lovlighed efter fransk ret. Sagsøgeren fremhævede særligt, at det var retligt umuligt for taxier at udføre befordringen af medlemmer af Europa-Parlamentet og tjenestemænd på de i udbuddet fastsatte betingelser (anonyme køretøjer). Sagsøgeren præciserede, at selv om det af 'taxivognmænd i Strasbourg' afgivne bud kunne være økonomisk mere fordelagtigt, ville ydelserne imidlertid — i strid med udbuddet — blive gennemført uden for enhver lovregulering. Endvidere henviste sagsøgeren til, at AICS ikke var omfattet af de mange skatte- og afgiftsfordele, der var givet til taxier, og at hensynet til at overholde gældende love og bestemmelser derfor ikke gjorde det muligt for AICS at fremkomme med et bud med en konkurrencedygtig pris. Derfor var sagsøgeren stillet over for en illoyal konkurrence. Endelig anmodede sagsøgeren Parlamentet om at tage stilling til disse argumenter.

17 Ved skrivelse af 19. april 1999 fremsendte sagsøgeren i tillæg til sin skrivelse af 15. april 1999 en rapport af marts 1992 om taxikørsel i byområdet Strasbourg og i Strasbourg-Entzheim lufthavnen, som var udarbejdet af indenrigsministeriets inspektorat for administration.

18 Ved skrivelse af 11. maj 1999 svarede generaldirektøren for Parlamentets Generaldirektorat for Administration, N.-P. Rieffel:

'Deres skrivelser af 15. og 19. april 1999, hvori De har meddelt Parlamentet en række oplysninger vedrørende den franske lovgivning om taxivirksomhed og ligeledes anmodet Europa-Parlamentet om at tage stilling til de kommentarer, som De har fremsat om overensstemmelsen mellem Coopérative Taxi 13's ydelser og denne lovgivning, giver mig anledning til at fremkomme med følgende bemærkninger.

Med det formål at undgå enhver senere uoverensstemmelse foreskrev Europa-Parlamentet i sit udbud nr. 99/S 18-8765/FR en forpligtelse for medkontrahenten til at sikre, "at de gældende nationale og lokale bestemmelser overholdes strengt i forbindelse med udførelsen af de bestilte ydelser" (jf. artikel VI, stk. 2, i udkastet til kontrakt). Jeg ønsker med hensyn hertil at understrege, at det ikke tilkommer Europa-Parlamentet, men de franske domstole, der har saglig kompetence inden for dette område, at fortolke lovgivningen.

Europa-Parlamentet har for sit vedkommende i relation til ovenfor nævnte udbud overholdt alle bestemmelser og procedurer om indgåelse af aftaler, som først og fremmest findes i direktiv [...] 92/50 [...].

Med hensyn til udførelsen af ydelserne er jeg ikke i besiddelse af nogen oplysninger, der får mig til at tro, at Coopérative Taxi 13 ikke overholder udbudsbetingelserne. I øvrigt er Europa-Parlamentet ikke til dato blevet kontaktet af nogen administrative eller retlige myndigheder, der har bestridt betingelserne for kontraktens gennemførelse.

[...]'«

3 Det var under disse omstændigheder, at AICS den 8. juni 1999 anlagde sag ved Retten.

Den appellerede dom

4 Ved den appellerede dom frifandt Retten i det hele Europa-Parlamentet i den af AICS anlagte sag.

5 For det første forkastede Retten i den appellerede doms præmis 28-34 Parlamentets formalitetsindsigelse.

6 For det andet forkastede Retten i den appellerede doms præmis 39-46 vedrørende realiteten appellantens første anbringende, der gik ud på, at den franske lovgivning, der finder anvendelse på taxikørsel, og udbudsmaterialet var tilsidesat.

7 I den forbindelse baserede Retten sig på de følgende grunde:

»40 Det skal også fremhæves, at Retten i henhold til artikel 230, stk. 2, EF i forbindelse med et annullationssøgsmål har kompetence til at udtale sig om klager, der indbringes under påberåbelse af inkompetence, væsentlige formelle mangler, overtrædelse af EF-traktaten eller af retsregler vedrø-

rende dens gennemførelse samt af magtfordrejning. Det følger heraf, at Retten ikke kan behandle en påstået overtrædelse af den franske lovgivning som et retsspørgsmål, der forudsætter en uindskrænket juridisk kontrol. En sådan kontrol kan kun foretages af de franske myndigheder.

41 Dog er institutionerne i henhold til princippet om god forvaltningsskik og princippet om loyalt samarbejde mellem Fællesskabets institutioner og medlemsstaterne forpligtet til at sikre, at de betingelser, der er fastsat i et udbud, ikke tilskynder de potentielle tilbudsgivere til at tilsidesætte den nationale lovgivning, der finder anvendelse på deres virksomhed.

42 Parlamentet har i denne sag hævdet, at den franske lovgivning ikke forbyder, at de transporttjenesteydelser, som udbuddet vedrørte, udføres i anonyme taxier, på betingelse af at disse tjenesteydelser er omfattet af en optagelse i registret over virksomheder, der udøver offentlig vejtransport af personer. Det må konstateres, at sagsøgeren ikke har godtgjort, at Parlamentets opfattelse er klart urigtig. Sagsøgeren har kun påberåbt sig den franske lovgivning vedrørende taxikørsel uden at føre bevis for, at lovgivningen vedrørende private vejtransporttjenesteydelser af personer uden for byområder ikke kunne finde anvendelse på taxivognmænd, når disse udfører de ydelser, der er fastsat i udbuddet. Desuden er det ikke bestridt, at Coopérative Taxi 13 har fremlagt en attest, der fastslår, at det er optaget i registret over virksomheder, der udøver offentlig vejtransport af personer. Parlamentet har godtgjort, at denne registrering var et krav i henhold til fransk lovgivning om private transporttjenesteydelser, hvilket gør dets opfattelse troværdig.

43 Under disse omstændigheder har sagsøgeren ikke ført bevis for, at Parlamentet har foretaget en klart fejlagtig fortolkning af den franske lovgivning.

44 Endvidere er sagsøgeren ikke berettiget til at støtte ret på bestemmelsen i udkastet til rammekontrakt om, at ydelserne skal udføres i overensstemmelse med de gældende bestemmelser. Denne bestemmelse kan ikke fortolkes således, at den pålægger Parlamentet en pligt til ikke blot at kontrollere, at tjenesteyderen er optaget i registeret over virksomheder, der udøver offentlig vejtransport af personer, men også at tjenesteyderen gennemfører kontrakten i overensstemmelse med den franske lovgivning. Som Parlamentet klart har anført, skal den bydende i henhold til denne bestemmelse sikre sig, at han udøver sin virksomhed i overensstemmelse med den franske lovgivning, og dermed skal han også bære konsekvenserne af en tilsidesættelse af denne forpligtelse.

45 Det tilføjes, at Parlamentet under den mundtlige forhandling har bekræftet, at hvis dets fortolkning af den franske lovgivning viser sig at være ukorrekt, vil det være forpligtet til at opsige den omhandlede kontrakt under henvisning til den nævnte bestemmelse.«

8 For det tredje forkastede Retten i den appellerede doms præmis 52, 53 og 54 sagsøgerens andet anbringende om, at der var sket en tilsidesættelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling.

9 Efter at Retten i den forbindelse i præmis 52 havde bemærket, at sagsøgeren anerkendte, at den hævdede forskelsbehandling udelukkende skyldtes den

forskellige behandling, som ejere af limousinekøretøjer og taxivirksomheder er udsat for i fransk ret, fortsatte Retten på følgende måde i præmis 53:

»Som følge af, at sagsøgeren ikke har godtgjort, at Parlamentets fortolkning af den franske lovgivning, der finder anvendelse på de ydelser, udbuddet vedrørte, var klart fejlagtig (jf. præmis 43 [i den appellerede dom]), er sagsøgeren heller ikke berettiget til at hævde, at Parlamentet tilsidesatte princippet om forbud mod forskelsbehandling som følge af, at det ikke tog hensyn til denne forskellige behandling. Parlamentet kunne ikke på grundlag af de gældende fællesskabsretlige bestemmelser tage hensyn til de forskellige muligheder på markedet, der er fremkaldt af fransk ret. [...]«

10 For det fjerde afviste Retten i den appellerede doms præmis 59-67 sagsøgerens tredje anbringende om, at der var sket en tilsidesættelse af den i bekendtgørelsen opstillede betingelse om, at tjenesteyderne skulle godtgøre, at de havde tre års erfaring inden for det pågældende område, med den begrundelse, at dette anbringende, som blev fremsat for første gang under den mundtlige forhandling, ikke var støttet på faktiske eller retlige forhold, som var kommet frem under retsforhandlingerne.

11 For det femte anførte Retten i den appellerede doms præmis 68 vedrørende AICS's påstand om erstatning, at »Fællesskabets erstatningsansvar uden for kontrakt i henhold til artikel 288, stk. 2, EF og de almindelige retsgrundsætninger, hvortil der henvises i denne bestemmelse, forudsætter, at en række betingelser med hensyn til, at den adfærd, som bebrejdes institutionen, er retsstridig, at der er indtrådt et økonomisk tab, og at der er årsagsforbindelse mellem adfærden og det påberåbte tab, er opfyldt (jf. dom af 16.10.1996, sag T-336/94, Efisol mod Kommissionen, Sml. II, s. 1343, præmis 30)«.

12 Retten fandt i den appellerede doms præmis 69, at sagsøgeren ikke havde godtgjort, at Parlamentets adfærd var retsstridig, hvorfor den ikke tog sagsøgerens påstand om erstatning til følge.

Appellen

13 AICS har under appelsagen nedlagt følgende påstande:

— Den appellerede dom ophæves.

— Da sagen er moden til påkendelse, træffes afgørelse »angående påstanden om annullation af afgørelsen af 7. april 1999 om at udelukke AICS og som følge heraf tildele Taxi 13 kontrakten, og påstanden om erstatning af 2 190 000 FRF, hvis ikke der på samme grundlag foretages en nøjagtigere opgørelse på tidspunktet for dommens afsigelse«.

— Parlamentet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

14 Parlamentet har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— AICS tilpligtes at betale sagens omkostninger.

15 AICS har gjort fem anbringender gældende til støtte for sin appel, hvor det første er, at Retten har foretaget en åbenbart urigtig vurdering af de faktiske og retlige omstændigheder, det andet, at der er sket en overtrædelse af EF-traktaten og væsentlige formforskrifter vedrørende den appellerede doms begrundelse, det tredje, at der er sket en tilsidesættelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling, det fjerde, at der ikke er sket overholdelse af den betingelse om tre års erfaring, der blev stillet over for tilslagsmodtageren for den kontrakt, der er genstand for udbuddet, og sidst, at frifindelse for sagsøgerens erstatningspåstand ikke er berettiget.

16 Det bemærkes indledningsvis, at Domstolen i medfør af artikel 119 i Domstolens procesreglement, når det er åbenbart, at appellen skal afvises eller forkastes, når som helst ved begrundet kendelse kan afvise eller forkaste appellen.

Det første anbringende

Det første led

17 Med det første led i sit første anbringende har appellanten gjort gældende, at Retten ved i den appellerede doms præmis 42 at fastslå, at Parlamentets opfattelse, hvorefter det kunne indgå en kontrakt med taxivognmænd, uden at det førte til, at de måtte overtræde fransk lovgivning, var »troværdig«, har foretaget en åbenbart urigtig vurdering af de faktiske og retlige omstændigheder.

18 Der er i den forbindelse grund til at bemærke, at det ifølge fast retspraksis fremgår af artikel 225 EF, artikel 51, stk. 1, i EF-statutten for Domstolen og

artikel 112, stk. 1, litra c), i Domstolens procesreglement, at et appelskrift præcist skal angive, hvilke elementer der anfægtes i den dom, som påstås ophævet, samt de retlige argumenter, der særligt støtter denne påstand (jf. bl.a. dom af 4.7.2000, sag C-352/98 P, Bergaderm og Goupil mod Kommissionen, Sml. I, s. 5291, præmis 34).

19 Dette krav er ikke opfyldt, når appelskriftet — endog uden at indeholde en argumentation, der har til formål præcist at angive den retlige fejl, som den appellerede dom angiveligt er behæftet med — blot gentager de anbringender og argumenter, der allerede er blevet fremført for Retten. En sådan appel har i realiteten kun til formål at opnå, at de i stævningen for Retten fremsatte påstande pådømmes endnu en gang, hvilket ligger uden for Domstolens kompetence (jf. bl.a. dommen i sagen Bergaderm og Goupil mod Kommissionen, præmis 35).

20 Appellanten har i sagen gjort gældende, at Retten foretog en åbenbart urigtig vurdering af de faktiske og retlige omstændigheder i den appellerede doms præmis 42. Appellanten har imidlertid ikke fremført nogen argumentation med henblik på præcist at angive den retlige fejl i det ræsonnement, Retten bl.a. fulgte i den appellerede doms præmis 42 for at komme frem til den konklusion, at Parlamentets fortolkning af den franske lovgivning ikke var klart urigtig, hvorfor Parlamentet ikke havde tilsidesat sin fællesskabsretlige forpligtelse til ikke at tilskynde de potentielle tilbudsgivere til at tilsidesætte den nationale lovgivning, der finder anvendelse.

21 Appellanten har således i den forbindelse i det væsentlige blot gentaget de argumenter, AICS allerede havde fremsat for Retten, vedrørende bl.a. klarheden af de franske love og dekreter, der finder anvendelse, den mod ACATS TAXI 13's medlemmer ved tribunal correctionnel de Strasbourg (Frankrig) indledte straffesag samt den af det franske indenrigsministerium udarbejdede rapport fra marts 1991, der gjorde det klart, at taxikørsel for Parlamentet havde en retsstridig karakter, og igen fremførte, at Parlamentet var klar over det forhold, at det

handlede ulovligt ved at tildele den kontrakt, der var genstand for udbuddet, til Coopérative Taxi 13. I det omfang det første led i det første anbringende kun er understøttet af sådanne argumenter, er det åbenbart, at det skal afvises inden for rammerne af en appel.

22 Appellanten har imidlertid påberåbt sig et nyt argument til støtte for dette led i det første anbringende, der bygger på, at flere medlemmer af ACATS TAXI 13 ved en dom afsagt af tribunal correctionnel de Strasbourg den 7. april 2000 er blevet dømt for at have arbejdet i strid med loven. Men som følge af, at denne dom blev afsagt efter afslutningen af den mundtlige forhandling ved Retten og derfor senere end datoen for den omtvistede afgørelse, kan den ikke påberåbes med henblik på at rejse tvivl om den fortolkning af fransk ret, Parlamentet foretog på tidspunktet for kontraktens tildeling. Derfor kan denne dom heller ikke påberåbes med henblik på at bestride Rettens konklusion vedrørende den troværdige karakter af den fortolkning af fransk ret, der blev fulgt af Parlamentet. Derfor er det også åbenbart, at dette argument skal forkastes.

23 Endvidere har appellanten gjort gældende, at Retten ved at konkludere, at den fortolkning af fransk ret, der blev fulgt af Parlamentet, var troværdig, ikke blot foretog en fejlagtig retsanvendelse, men også foretog en åbenbart urigtig vurdering af de faktiske omstændigheder for så vidt som Parlamentet var blevet advaret om ulovligheden af de aktiviteter, der var genstand for udbuddet, i forhold til den franske lovgivning.

24 Et sådant argument kan ikke tages til følge.

25 Der er således grund til at bemærke, at det kun er Retten, der er kompetent til vurdere de faktiske omstændigheder (jf. bl.a. dom af 28.5.1998, sag C-7/95 P, Deere mod Kommissionen, Sml. I, s. 3111, præmis 21). Men det kan fastslås, at

appellanten hverken ved sin argumentation eller ved de dokumenter, der indgår i AICS's sagsakter, har godtgjort, at Retten skulle have gengivet de faktiske forhold, den fik forelagt, forkert ved i præmis 42 i den appellerede dom at fastslå, at den af Parlamentet foretagne fortolkning af den franske lovgivning var troværdig.

26 Det følger heraf, at det er åbenbart, at det første led i det første anbringende skal afvises.

Det andet led

27 Med det andet led i det første anbringende har appellanten gjort gældende, at Retten har begået en åbenbar fejl ved ikke at påpege, at der fandtes en modsigelse i Parlamentets holdning. Appellanten har gjort gældende, at Parlamentet, efter at det i en skrivelse af 11. maj 1999, der er nævnt i den appellerede doms præmis 18, havde anført, at »det ikke tilkommer Europa-Parlamentet, men de franske domstole, der har saglig kompetence inden for dette område, at fortolke [den franske lovgivning]«, under den mundtlige forhandling ved Retten ikke desto mindre foretog en fortolkning af den nævnte lovgivning. Appellanten har derfor hævdet, at det er med urette, at Retten i den appellerede doms præmis 53 anerkendte »Parlamentets fortolkning af den franske lovgivning, der finder anvendelse på de ydelser, udbuddet vedrørte«.

28 Det bemærkes i den forbindelse først, at appellanten, selv om det lægges til grund, at en sådan modsigelse i Parlamentets holdning er bevist, ikke præciserer, i hvilket omfang det af Retten fulgte ræsonnement vil kunne berøres heraf.

29 Dernæst fastslås det, at der ikke består nogen modsigelse mellem dels Parlamentets argument om, at det tilkommer de franske myndigheder at fortolke

og anvende den franske lovgivning, dels det forhold, at Parlamentet, som svar på Rettens spørgsmål under retsmødet, gav en forklaring på, hvorfor det vurderede, at det handlede i overensstemmelse med fransk lovgivning ved tildelingen af den af udbuddet omhandlede kontrakt.

30 Det er derfor åbenbart, at det andet led i det første anbringende skal forkastes.

31 Derfor må der ses bort fra det første anbringende i sin helhed, idet det delvis skal afvises, delvis forkastes.

Det andet anbringende

32 Appellanten har med sit andet anbringende gjort gældende, at Retten ikke har begrundet den appellerede dom tilstrækkeligt.

33 Den utilstrækkelige begrundelse følger for det første af den tilnærmelsesvise bedømmelse af Parlamentets opfattelse af indholdet af den franske lovgivning, der blot blev kvalificeret som »troværdig«, uden at der blev foretaget nogen som helst bedømmelse af de af appellanten fremlagte beviser. Appellanten henviser i den forbindelse nærmere bestemt til det franske indenrigsministeriums rapport, der er nævnt i den appellerede doms præmis 17, og som betegner Parlamentets benyttelse af anonyme taxier som ulovlig, samt til den i Parlamentets svarskrift til

Retten indeholdte bekræftelse af, at de franske domstole og politimyndigheder allerede i 1998 havde advaret Parlamentet om den undersøgelse og retlige overvågning af taxivognmænd, der indledtes som følge af sidstnævntes udførelse af arbejde i strid med loven for Parlamentets regning.

34 For det andet har Retten hverken givet en tilstrækkelig begrundelse for, at den fandt, at Parlamentet var berettiget til at fortolke den franske lovgivning, selv om det ved skrivelse af 11. maj 1999 havde meddelt AICS, at det ikke var Parlamentets opgave at fortolke den nævnte lovgivning, eller præciseret, hvorfor denne fortolkning, som Retten fandt tvivlsom, skulle være rigtig.

35 Det bemærkes i denne forbindelse for det første, at Retten i den appellerede doms præmis 42, der er gentaget i denne kendelses præmis 7, anførte grundene til, at den fandt, at appellanten ikke havde godtgjort, at Parlamentet havde foretaget en åbenbart fejlagtig fortolkning af den franske lovgivning. Denne begrundelse forekommer sammenhængende og tilstrækkelig til at gøre det muligt at forstå grundene til, at Retten udtalte sig i denne retning. Appellanten har ikke fremført noget særligt argument med henblik på at føre bevis for det modsatte.

36 For så vidt angår appellantens argument om, at Rettens bedømmelse ikke tog hensyn til de af appellanten fremlagte beviser, skal det bemærkes, at det efter fast retspraksis alene er Retten, der har kompetence til at afgøre, hvilken bevisværdi der skal tillægges de oplysninger, den har fået forelagt (dom af 1.6.1994, sag C-136/92 P, Kommissionen mod Brazzelli Lualdi m.fl., Sml. I, s. 1981, præmis 66, og af 16.9.1997, sag C-362/95, Blackspur DIY m.fl. mod Rådet og Kommissionen, Sml. I, s. 4775, præmis 29).

37 Derfor er Retten — ud over, at den er forpligtet til at overholde de almindelige retsgrundsætninger og de processuelle regler om bevisbyrde og bevisførelse og til at afholde sig fra at gengive beviserne forkert — ikke forpligtet til udtrykkeligt at begrunde sin bedømmelse af, hvilken bevisværdi der skal tillægges de oplysninger, den har fået forelagt, navnlig ikke, når den finder, at disse er uden betydning eller uden relevans for sagens afgørelse (jf. dom af 15.6.2000, sag C-237/98 P, Dorsch Consult mod Rådet og Kommissionen, Sml. I, s. 4549, præmis 51).

38 Det følger heraf, at appellantens argument, hvorefter den appellerede dom er utilstrækkeligt begrundet, eftersom den kun præciserer, at den af Parlamentet fulgte fortolkning af den franske lovgivning kunne anses for troværdig, ikke kan tages til følge.

39 For det andet er det, for så vidt angår den hævdede utilstrækkelige begrundelse med hensyn til Parlamentets beføjelse til at fortolke den franske lovgivning, tilstrækkeligt at fastslå, at dette argument indholdsmæssigt falder sammen med det andet led i det første anbringende og må forkastes af de samme grunde.

40 Der skal derfor ses bort fra det andet anbringende, idet det er åbenbart, at det skal forkastes.

Det tredje anbringende

41 Med sit tredje anbringende har appellanten gjort gældende, at Retten har foretaget en åbenbart fejlagtig bedømmelse af anbringendet, der går ud på, at princippet om forbud mod forskelsbehandling er tilsidesat, idet den med urette fulgte Parlamentets argument, hvorefter der ikke var sket forskelsbehandling, og

idet den med henblik herpå anførte, at forskelsbehandlingen ikke kunne gøres gældende mod institutionen, men mod den medlemsstat, der havde udarbejdet taxivedtægten og givet taxivognmænd fordele set i forhold til andre transportører og navnlig ejere af limousinekøretøjer eller mindre køretøjer.

42 Det bemærkes i den forbindelse, at selv om appellanten i det væsentlige har kritiseret Retten for at have tilsidesat princippet om forbud mod forskelsbehandling, har AICS ikke fremført nogen argumentation, der har til formål præcist at angive den retlige fejl, den appellerede dom angiveligt er behæftet med i denne henseende, men blot gentaget de argumenter, det allerede havde fremført for Retten.

43 Derfor er det åbenbart, at det tredje anbringende i overensstemmelse med den faste retspraksis, der allerede er henvist til i denne kendelses præmis 18 og 19, skal afvises.

Det fjerde anbringende

44 Appellanten har med sit fjerde anbringende påstået, at det er med urette, at Retten i den appellerede doms præmis 67 erklærede, at det for den påberåbte anbringende vedrørende manglende overholdelse af den betingelse om tre års erfaring, der blev stillet over for kontraktens tilslagsmodtager, skulle afvises, idet det ikke var støttet på faktiske eller retlige forhold, der kom frem under retsforhandlingerne, og var blevet rejst for sent. Appellanten har navnlig gjort gældende, at AICS den 15. april 1999 angav at have forstået, at den bestående aftale med »sammenslutningen (eller kooperativet) af taxichauffører« var blevet fornyet, og at det først var ved Parlamentets svarskrift i sagen for Retten, at AICS blev klar over, at det ikke var tilfældet, eftersom Coopérative Taxi 13 var indtrådt i stedet for ACATS TAXI 13.

45 Det er i den forbindelse igen tilstrækkeligt at fastslå, at appellanten i stedet for at præcisere, på hvilken måde det af Retten i den forbindelse fulgte ræsonnement er fejlagtigt, blot i sin appel gentager den argumentation, AICS allerede fremførte i første instans. Under disse omstændigheder er det åbenbart, at det fjerde anbringende i overensstemmelse med den faste retspraksis, der er henvist til i nærværende kendelses præmis 18 og 19, også skal afvises.

Det femte anbringende

46 Appellanten anser det for godtgjort, at Parlamentet har gennemført en ordning med arbejde i strid med loven til fordel for taxivognmænd og til skade for AICS, og har med sit femte anbringende gjort gældende, at betingelserne for at fastslå denne institutions ansvar uden for kontraktforhold og tilkende erstatning til den borger, der lider skade, er opfyldt.

47 Det er tilstrækkeligt at fastslå, at eftersom ingen af anbringenderne i appellen er taget til følge, er det med rette, at Retten i den appellerede dom fastslog, at det ikke var blevet godtgjort, at Parlamentets adfærd var retsstridig, hvorfor påstanden om erstatning ikke blev taget til følge. Det er således åbenbart, at der skal ses bort fra appellantens femte anbringende, idet det skal forkastes.

48 Det følger af det ovenfor anførte, at appellen må forkastes i sin helhed, idet det er åbenbart, at den delvis skal afvises, delvis forkastes.

Sagens omkostninger

49 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, som i medfør af artikel 118 finder anvendelse under appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Parlamentet har nedlagt påstand om, at appellanten tilpligtes at betale sagens omkostninger, og da appellanten har tabt sagen, pålægges det denne at betale sagens omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling)

1) **Appellen forkastes.**

2) **Alsace International Car Services SARL (AICS) betaler sagens omkostninger.**

Således bestemt i Luxembourg den 21. juni 2001.

R. Grass — A. La Pergola

Justitssekretær — Formand for Fjerde Afdeling